

บทนำ

"นี่! รู้แล้วเหยียบไว้เลยนะ"

ทันทีที่ประโยคนี้อันสิ้นสุดลง ล้อเลื่อนของเก้าอี้พนักงานก็เหมือนมีแรงดึงดูดจากพลังแม่เหล็กลากไปยังศูนย์กลางหอกระจายข่าวอย่างรวดเร็ว

"ไอ้แก้ม มาที่นี่ ยืนอยู่ตรงนั้นทำไม เตี่ยก็ไม่ได้ยินหรอก"

พัตมนั้นรีกลอกตารั่วๆ สิบรอบ ทำหน้าเหมื่อย เกลียดจริงๆ พวกชอบซุบซิบนินทาในที่ทำงาน คนขยันขันแข็งเอาการเอางานเช่นเธอนะหรือจะสนใจเรื่องชาวบ้านมากกว่างาน ต่อให้เธอต้องเป็นคนไร้ข่าวสาร ไม้รับรู้อะไรบนโลกนี้เลย แต่งานเดินหน้าไปได้เพียงสิบเดียว เธอก็เต็มใจที่จะไม่รู้เสียเมื่อไหร่...

เรื่องเม้าท์มอยหยอกล้อในที่ทำงานเป็นนอร์มอลอย่างหนึ่งที่ทำให้การทำงานกับหน้าจอกอมพิวเตอรืวันละแปดชั่วโมงของเธอไม่น่าเบื่อจนเกินไป และนั่นก็คือเป็นหน้าที่ที่ทุกคนจะต้องสอดส่องความเป็นไปในบริษัทในประเทศ รวมถึงบนโลกใบนี้เหมือนมีตาเป็นสับประรด หูตีประดุกแฆมว่าและสัมผัสทั้งห้าอ่องไวไร้เทียมทาน

อ้อ! ถ้าใครมีสัมผัสที่หกด้วย คนคนนั้นถือว่าเป็นบุคลากรอันทรงคุณค่า

ท่านจะได้รับความสนใจอย่างมากเป็นกรณีพิเศษ

"แหม สปีดกันเร็วขนาดนั้น ขายังไม่ขยับเลย ทุกคนก็ถึงที่แล้ว"
พัฒน์รีตติ้งคอเสื้อเชิ้ตสีม่วงอ่อนของเหมยลี่ให้ขยับจากวงสนทนา ก่อนจะ
พาตัวเองแทรกเข้าไปอย่างรวดเร็ว "โอเค เริ่มได้"

"เรื่องนี้จะทำให้ใครหลายคนต้องอกหักดังเปาะ" นลินรัตน์ยกมือ
ป้องปากแล้วลดระดับเสียงลง

พอเกริ่นนำมาแบบนี้ก็เล่นเอาบรรดาสาวโสดไม่จริงต้องอกสั่น
ขวัญแขวนกันถ้วนหน้า เพราะนอกจากแหววารีสาวใหญ่ผู้คลั่งไคล้เด็กหนุ่ม
จะหลงรักเด็กใหม่แผนกออกแบบแล้ว สาวงามอย่างเหมยลี่ก็แอบปลื้ม
หนุ่มหล่ออนาคตไกลจากแผนกกลยุทธ์ อินทிரากี่ป็นใจให้ริ้วผมหัวหน้าแผนก
ผู้แสนดุดัน

ส่วนพัฒน์รีตติ้งเรียกได้ว่าเล่นของสูงกว่าเพื่อน เพราะเธอเป็นตั้ง
รองประธานพิชัญย์ ชายต้องห้ามผู้กุมชะตาริรินทร์กรู้อยู่ในขณะนี้

ว่าแต่งงานนี้ห่วยจะออกที่ใคร!

"ฉันได้ยินเขาล้อกันหนาหู..." นลินรัตน์ยังลากเรื่องให้ยาวอีกตามเคย
คนฟังแทบจะหมดลมเพราะเอาแต่กลั่นใจรอ

"สักทีเถอะ" อินทிரาริมทนไม่ไหว สะกิดนลินรัตน์เสียจนร่างสะอิดสะเอียง
เซไปด้านหน้าพร้อมกับหลุดปากออกมาว่า...

"ท่านรองฯ"

"หือ!"

แค่ได้ยินชื่อตำแหน่ง ทุกคนก็หันมามองพัฒน์รีตติ้งพร้อมเพรียง
หญิงสาวเบิกตากว้าง พยายามคุมสีหน้าให้อยู่ในระดับปกติ ซึ่งแน่นอนว่า
ทำไม่ได้เลย อันที่จริงเธอก็ไม่ได้ตื่นเต้นอะไรกับการที่ท่านรองฯ จะมีข่าว
กับสาวที่ไหน แต่ว่าคนที่หลงปลื้มเขามาถึงสองปีเต็มย่อมมีความสุขกับการ
เห็นเขาโสดมากกว่าที่จะรับรู้ว่ามีแฟนไม่ใช่หรือ

แต่ก็นะ ผู้ชายอย่างพิชญ์อยู่เป็นโสดให้เธอฟินถึงสองปีก็ตั้งเท่าไร
ถ้าเขามีแฟนจริงๆ เธอก็จะเป็นเอฟซีแฟนเขาด้วย ควบสองไปเลย

"ท่านรองฯ มีคู่หมั้นแล้ว"

"หา..." คราวนี้พัฒน์รีเก็บอาการไม่อยู่ ไม่ใช่แค่แฟน แต่เป็นคู่หมั้น
เลยหรือ "คะ...คะ...คู่หมั้น"

"ใช่แล้ว คุณพริ้มเพรา หลานสาวตระกูลปัทมธาดา" นลินรัตน์พูดด้วย
น้ำเสียงตื่นเต้น ตาเป็นประกายพราวระยับ

ขณะที่พัฒน์รีดวงตาแห่งผากยิ่งกว่าน้ำกลางทะเลทราย แล้ว
เสียงแข็งแรงแสดงความเห็นก็ตั้งขึ้นมาอีกเป็นระลอก ทว่าเธอกลับไม่ได้ยิน
อะไรเลย รวากับว่าสรรพลิงรอบข้างไร้เสียง หรือว่าเธอเองที่หูดับ เธอ
ไม่ได้ยินอะไรจนกระทั่งเสียงหนึ่งแทรกเข้ามา

"โอ้โฮ! รวยกับรวย นี่แหละนะวงการธุรกิจ แต่งกันเพราะผลประโยชน์
ซัวร์ ดังโบราณเขาว่าเรือล่มในหนองทองจะไปไหน" แวววารีกล่าวตามนิสัย
คนปากไวและความแก่ประสบการณ์ทำให้กล้าพูดในสิ่งที่คิดออกมาทันที

พัฒน์รีหรืออยากจะทำมือตะปบปากสาวรุ่นพี่นัก เรื่องอะไรมาว่า
ท่านรองฯ ของเธอว่าแต่งงานเพื่อผลประโยชน์

"ไม่จริงหรอกคะพี่แหว คนอย่างท่านรองฯ ทั้งหล่อ รวย ฉลาด
เพอร์เฟกต์ทุกตารางนิ้ว แน่نونว่าเขาต้องมีความรักที่โรแมนติกมากๆ ด้วย"

"ทำเป็นพูดเพื่อไป รู้หรือคะว่าเสียใจอยู่" แวววารีเข้าเพื่อนร่วมงาน
รุ่นน้อง

"ใครเสียใจคะ ไม่มี ฉันไม่เสียใจเลยสักนิด ความรักที่ฉันมีให้ท่านรองฯ
เป็นความรักที่บริสุทธิ์ ไม่หวังครอบครอง คนที่เรารักมีความสุข เราก็ย่อม
มีความสุขไปด้วย"

พอทุกคนได้ฟังแล้วก็ลอกตามองหน้ากันเหมือนอยากจะทำเนียนให้
กับความเลี่ยนนี้ ประเด็นเรื่องคู่หมั้นของท่านรองฯ ไม่สำคัญอีกต่อไปเพราะ

ความหลงใหลเกินพิกัดของพัฒน์นี่ทำให้เกิดอาการกระอักกระอ่วนมวนท้อง แต่ไม่ทันที่ใครจะพูดอะไร ความเลี่ยนก็กลับกลายเป็นความเกร็งระดับสิบเมื่อคนในหัวข้อสนทนาเดินผ่านมาพอดี

...และก็เดินผ่านไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าพายุเหมือนเช่นเคย ก่อนที่เสียงผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอกจะดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

"เฮ้อ!..."

พิชญ์ บริพัตรเมธานนท์ เป็นเสมือนสัตว์ประหลาดในสายตาทุกคน เขาดูไม่เหมือนมนุษย์ทั่วไป แต่เป็นชายวัยสามสิบเอ็ดปีผู้เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบทุกตารางนิ้ว ไม่ว่าจะเป็นชาติตระกูลที่สูงส่ง รูปร่างสูงร้อยแปดสิบหก นิ้วเจ็ดสิบห้า ไหล่กว้างสิบเจ็ดนิ้ว ใบหน้าหล่อเหลา รูปลักษณ์จัดจ้าน แวดตาคม จมูกโด่ง และริมฝีปากนูนจูบ

"เฮ้อ!"

พัฒน์นี่ถอนหายใจออกมาอีกครั้งขณะมองตามแผ่นหลังที่สวมทับด้วยสูทซึ่งถูกตัดมาให้พอดีกับตัวเขาหายไปอย่างรวดเร็วเพราะช่วงจังหวะการก้าวเดินที่ว่องไว

'สามมีโน' ของเธอมีคู่มั่นแล้วหรือนี่

คิดแล้วอยากจจะร้องให้ คราวนี้ถ้าเขาแต่งงานกันไปแล้วไม่เท่ากับว่าเธอต้องตกเป็นมือที่สามหรือ จะหลงใหลคลั่งไคล้เขาเหมือนเดิมก็คงไม่ได้อีกแล้ว การทำงานในคอกแคบๆ ของเธอก็จะห่อเหี่ยวยิ่งกว่าต้นไม้เน่าตาย

"เลิกคิดถึงท่านรองฯ แล้วก็รีบทำงานเสียที"

เสียงหนึ่งลอยเข้ามาทำเอาอาการเพื่อสะดุดลง พัฒน์นี่หันไปมองค้อนใส่หมดยลิ้นหนึ่งก่อนยอมเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะแล้วเปิดหน้าจอบคอมพิวเตอร์

ตายล่ะ ลืมหัวข้อการประชุมบ่ายนี้ไปเสียแล้ว

บทที่ 1 เพื่อรัก

ข่าวเรื่องพิชญ์มีคู่หมั้นรบกวนจิตใจพัฒน์นรีได้ไม่นาน เพราะเย็นวันเดียวกันนั้นเธอยู่กับการชนของจำนวนมหาศาลเข้าคอนโดมิเนียมแห่งใหม่อันเป็นสมบัติชิ้นแรกจากน้ำพักน้ำแรงของมนุษย์เงินเดือนเช่นเธอ

หลังจากเก็บเงินได้จำนวนหนึ่งบวกกับเงินขวัญถุงก้อนใหญ่จากพ่อพัฒน์นรีก็สามารถตาวนห้องชุดขนาดหกสิบสองตารางเมตรได้ พร้อมกับระยะเวลาผ่อนยาวนานสามสิบปี

ไม่อยากจะเชื่อ...

มนุษย์เงินเดือนจิตซีดเช่นเธอจะต้องทำงานไปทั้งชีวิตเพื่อผ่อนอสังหาริมทรัพย์ชิ้นนี้เพียงชิ้นเดียว อนาคตใจยิ่งนัก เพราะแค่คิดถึงชีวิตหลังจากนี้อีกสามสิบปีเธอก็เหมือนหัวใจจะวายตายไปล่วงหน้า กว่าเธอจะได้เสวยสุขกับเงินจริงๆ ก็แก่หง่าเหงือกจนเคี้ยวข้าวไม่ไหว

หลังจากนี้คงต้องขยันทำโอทีให้มากขึ้น อย่างน้อยเธอจะได้เหลือเงินไปสำเร็จสำราญกับอย่างอื่นบ้าง

เหนื่อยชะมัด...

เธอปล่อยลมหายใจออกมาอย่างปลงตก ก่อนรวบรวมสารพัดถุงที่

กองอยู่บนพื้นไว้ด้วยสองมือแล้วเบี่ยงตัวไปกตลิลต์ ระหว่างรอลิลต์เลื่อนลงมาเธอต้องยื่นกำหนดลมหายใจอย่างยากลำบากเพราะความเหน็ดเหนื่อยเหมือนร่างจะแหลกเป็นจุณ ข้าวของที่ขืนมาจากที่พักเดิมมีจำนวนมหาศาลจนเธอเกือบถอดใจทิ้งไปแล้ว แต่ด้วยความงกทำให้มีแรงฮึดในเฮือกสุดท้ายและขมมันขึ้นไปเก็บได้ทั้งหมด โชคดีที่ไม่ต้องแบกของชิ้นใหญ่ๆ เองเพราะเธอใช้บริการขนย้ายจากบริษัทเอกชน ไม่เช่นนั้นคงเป็นลมตายไปก่อนแน่ๆ

'เจ็บอกแล้วไงว่าให้หาแฟนสักคน เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวก็ลำบากแบบนี้แหละ' นลินรัตน์บอกกับเธอหลังจากขอโทษขอโพยที่ไม่สามารถมาช่วยขนย้ายของในวันนี้ได้เหมือนกับแวนวารีย์ เหมยลี่ และอินทราที่ต่างติดธุระอย่างพร้อมเพรียงกัน

ทำอย่างไรได้ การหาแฟนสักคนไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนเดินหาร้านขายลูกชิ้น ผู้ชายในบริษัทก็ล้วนมีเจ้าของกันหมดตามธรรมดาของโลกซึ่งมีจำนวนประชากรหญิงมากกว่า และถึงแม้ว่าผู้ชายเหล่านั้นจะโสดจริงๆ แล้วใครกันล่ะที่เธอจะชอบมากพอที่จะเป็นแฟนในอนาคตได้

รองประธานพิชัญ

คำตอบคือรองฯ พิชัญคนเดียวเท่านั้น

โอ๊ย! จะบ้าตาย ถ้าสเป็กจะสูงเบอร์นั้น เธอก็เตรียมมหาคานเหมาะๆ ไว้เกาะตีกว่า

เพียงแค่นี้คิด มโนภาพในหัวก็ปรากฏเป็นร่างสูงชนิดที่เธอต้องแหงนมองคอยตั้งเป้า ไหล่กว้างผึ่งผาย ลำคอยาวได้รูป สีหน้าเรียบเฉยติดเคร่งขรึมและดวงตาคมกริบ

...ทำไม่ภาพเขาถึงได้ชัดเจนมากขนาดนี้ละ

ดูเหมือนว่าเธอจะเป็นเอนามาก เพราะไม่ว่าเห็นอะไรก็กลายเป็นหน้าเขาไปเสียหมด กระทั่งวินาทีนี้...

"มีอะไรให้ช่วยมั๊ยครับ"

อยู่ๆ คนในความคิดก็พูดออกมาอย่างซัดถ้อยซัดคำ พัฒน์นรีกะพริบตาปริบๆ เมื่อสำนึกได้ว่าภาพลวงตาที่เธอเข้าใจว่าเป็นร่องประธานพิชญ์...คือร่องประธานพิชญ์จริงๆ!

อุ - แม่ - เจ้า

ของในมือเธอร่วงกราวลงกับพื้น พัฒน์นรีสบสายตาเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลเข้มพอดิบพอดี ในแววตาเธอเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก ขณะที่แววตาของเขาเต็มไปด้วยความฉงนกับปฏิกิริยาอันแปลกประหลาดของเธอ พัฒน์นรีมั่นใจว่าเขาจำเธอไม่ได้ ซึ่งเธอภาวนาให้เขาจำไม่ได้

หญิงสาวรีบกำหน้าหลบสายตา ย่อตัวลงเก็บของที่กองระเนระนาด ขณะที่ขาเธอสั่นจนแทบจะล้มลงไปกองกับข้าวของนั้นอยู่รอมร่อ นับเป็นการเผชิญหน้ากันแบบจังๆ ครั้งแรก ที่ผ่านมาเธอได้แต่มองพิชญ์ผ่านช่องว่างระหว่างผู้คนที่ยืนล้อมรอบตัวเขาในระยะไกลไม่ต่ำกว่าสิบเมตร แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นเธอก็ไม่ได้ปรารถนาจะมาพบเขาในสถานการณ์แบบนี้เลย

มันไม่โอเคเอามากๆ

"คุณโอเคมั๊ย"

เสียงทุ้มดังขึ้น พัฒน์นรีรับรู้ว่าเขาย่อตัวลงมาช่วยเธอเก็บของ แต่ความประหม่ารุนแรงทำให้เธอรวบเอาข้าวของทั้งหมดมาไว้ในวงแขนตัวเองก่อนที่เขาจะหยิบชิ้นใดชิ้นหนึ่งขึ้นมาถือได้ทัน

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันโอเค"

ร่างบางลุกพรวดขึ้นแล้วขยับถอยออกจากคนที่กำลังยึดตัวลุกขึ้น เธอเหลือบตามองเขาแวบเดียวก็รีบหลบสายตาวูบก่อนจะเบี่ยงตัวเดินเร็วๆ เข้าไปในลิฟต์

ในวินาทีที่ประตูกำลังจะปิดลง พัฒน์นรีได้เห็นว่าเขายังมองมาที่เธอด้วยแววตາอยากจะคาดเดาแน่ละ เขาต้องสงสัยพฤติกรรมมลนลานมีพิรุณของเธอแน่ๆ ก็ใครจะไม่สติแตกได้ไหว นั้นมันพิชญ์ บริพัตรเมธานนท์ตัวเป็นๆ

เซียวนะ

เขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร

จริงสิ คอนโดย นี่เป็นหนึ่งในโครงการนั้บร้อยของมารีรินทร์กรุป เธอเองก็ได้รับสวัสดิการบริษัทถึงซื้อได้ในราคาที่ถูกกว่าราคาขายตั้งสองแสน เขาเป็นผู้บริหารจะมาเดินผ่านตึกกิจการของตัวเองบ้างคงไม่แปลกอะไร

แต่ที่แปลกก็คงจะเป็นชุดที่เขาสวมนั้นแหละที่ดูสบายๆ จนผิดหูผิดตา เจ้านายเธอมักจะสวมสูทสีเข้มดูเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ครั้งนี้จึงนับว่าเป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นเขาในแบบที่ดูเรียบง่ายในชุดเสื้อยืดแขนสั้น สีครามเข้ากับกางเกงขาเดฟสีน้ำเงินเข้ม ข้าผมที่เคยถูกเซ็ดเรียบเป็นทรง อย่างดีทุกครั้งก็ร่วงลงมาปรกที่หน้าผาก ดูผิดไปจากพิชญ์คนที่เธอพบทุกวัน วันละห้าวินาทีตอนที่เขาเดินผ่านหน้าห้องแผนก

...แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ดูหล่อมากอยู่ดี

พัฒน์รีปล่อยลมหายใจออกมาเอือกใหญ่ มองเงาตัวเองที่สะท้อนจากกระจกในลิฟต์ ใบหน้าโสมมเหงื่อ ผมเผ้ารวบเก็บแบบง่ายๆ สวมเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้น

สภาพเธอกับสภาพของพิชญ์หลังเลิกงานช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว นี้อย่างไรเล่าเธอถึงไม่ยอมให้เขาจำเธอได้ ถึงแม้ว่าเธอไม่ได้มีความหมายอะไรกับเขา เป็นแค่พนักงานคนหนึ่งที่ไม่ได้สำคัญอะไร แต่อย่างน้อยก็ไม่อยากให้เขาจำเธอได้ด้วยภาพอะไรที่เป็นแบบนี้เลย

กว่าจะเรียกขวัญที่กระเจิงหายไปให้กลับมาได้ก็เมื่อมีสายเรียกเข้า ดังขึ้นในอิกยี่สิบนาทีต่อมา

"ว่าไงลี"

ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าอีกฝ่ายโทรมาด้วยความรู้สึกผิดที่ไม่สามารถมาช่วยเธอจนของได้ในวันนี้เพราะติดธุระสำคัญกับที่บ้าน เป็นวันเกิดของ

หลานชายคนที่สอง

พัฒน์นรีเห็นด้วยที่เพื่อนจะไปร่วมงานฉลองกับทางครอบครัว เพราะถ้าเป็นเธอ เธอก็ต้องเลือกทางนั้นเช่นกัน

"เก็บของเสร็จหรือยัง เป็นไงบ้าง"

พัฒน์นรียิ้มให้กับน้ำเสียงเป็นกังวลของเพื่อน เหมยลี่เป็นสาวร่างเล็ก ผอมสันประจำ ใบหน้าสวยพอประมาณ มีเค้าความหมวยที่แสดงเชื้อชาติของต้นตระกูลอย่างชัดเจน แต่อันที่จริงแค่ซึ่อกซึ่ดแล้วว่าเป็นลูกหลานตระกูลมีแซ่ จิตใจดี ยิ้มง่าย หัวเราะเก่ง ถ้าเทียบกับเพื่อนฝูงในที่ทำงาน เหมยลี่เป็นคนที่เธอสนิทมากที่สุด

"เรียบบร๊อย แต่ยังไม่ได้อัดอะไรเลย แก่ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะพวกของชิ้นใหญ่ๆ ฉันจ้างบริษัทขนเสด็จสรรพ ส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้าฟรุ้งนีสายๆ ร้านจะมาส่งพร้อมยกขึ้นมาให้เหมือนกันสบายมาก"

"เหอ เออ ฉันขอโทษนะที่ไม่ได้ไปช่วยเลย"

"แกขอโทษฉันล้านครั้งแล้วนะ จะขอโทษอีกเหอ"

"โธ่! ก็แกเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวในเมืองใหญ่ ฉันก็ต้องเป็นห่วงสิ"

นี่ก็เป็นการตอกย้ำครั้งที่ล้านด้วยเช่นกัน จากที่พัฒน์นรีไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนเรื่องความโสดของตัวเอง พอคนรอบข้างย้ำมากๆ เข้าเธอก็เริ่มจะเดือดร้อนนิดๆ แล้วเหมือนกัน

ว่ากันตามตรง ในแก๊งเพื่อนที่ทำงานของเธอต่างก็มีคู่กันแล้วทุกคน ห้าสาวอันประกอบด้วยหญิงวัยสามสิบแปดอย่างแวววาริ สาวปากจัดผู้มีสามีและลูกวัยเก้าขวบหนึ่งคน นลินรัตน์เป็นสาววัยยี่สิบเก้าและมีแฟนที่คบกันมาเกือบสิบปีแล้ว อินทิราเพื่อนวัยเดียวกับเธอก็คบกับแฟนมาตั้งแต่เรียนปีสอง และเหมยลี่เองเพิ่งดูใจกับหนุ่มฝ่ายวิศวกร คงจะมีแค่พัฒน์นรีที่โสดสนิท แถมทุกคนยังเข้าใจผิดว่าเธอมาตราบฐานสูงอีกด้วย เพราะหนุ่มๆ ที่คนอื่นๆ แอบบั่นใจให้แบบไม่หวังพัฒนาความสัมพันธ์นั้นล้วนแต่เป็น

ผู้ชายซึ่งอยู่ในระดับที่จับต้องได้ แต่พัฒน์นรีกลับชอบคนระดับรองประธาน บริษัทฟวงด้วยตำแหน่งทายาทผู้สืบทอด

แต่สาบานเลยว่าเธอไม่ได้คิดอะไรจริงๆ แค่เป็นแรงบันดาลใจในการทำงานเท่านั้น

พูดแล้วก็คิดถึงหน้าหล่อๆ ของท่านรองฯ อีกแล้ว

"นี่! เลิกพูดเรื่องอื่นก่อน อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเรื่องที่ผมเจอวันนี้หรือ
แกรู้มั๊ยว่าวันนี้ผมเจอใคร"

"อย่าบอกนะว่าย้ายไปวันแรกก็มีผู้ชายข้างห้องมาตีสนิท"

"ไม่ใช่! แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ชายเหมือนกัน ผู้ชายตัวเป็นๆ ผู้ชายที่หล่อเร็ดที่สุดในโลกไปนี้ และเขาก็ไม่ได้มาตีสนิทฉันด้วย"

"แหม! แกพูดมาขนาดนี้นั้นรู้สึกเหมือนว่าจะเดาออกยังไงไม่รู้แฮะ"
ปลายสายมีน้ำเสียงติดหม่นได้ ก่อนจะเงยไปพักหนึ่งเหมือนกำลังครุ่นคิด
บางอย่าง พัฒน์นรีไม่มีทางรู้เลยว่าทันทีที่เหมยลี่รู้แน่แกใจว่าคนที่เธอเจอ
คือใคร ดวงตาของคนในสายก็แทบจะถลนออกมาจากเบ้า ถ้ามกลับไปด้วย
เสียงอันดัง "นี่! แกเจอท่านรองฯ เหรอ"

พัฒน์นรีต้องขยับโทรศัพท์ออกจากหู กระนั้นก็ยังได้ยินเสียงลอยมา
แว่วๆ

"เขาไปทำอะไรที่นั่นอะ อย่าบอกนะว่าเขาพักที่นั่น"

"บ้าเหอ เขาจะมาพักคอนโดฯ นี่ทำไม คับแคบจะตายซัก ท่านรองฯ
อาจจะมาดูงานเฉยๆ ก็ได้" พัฒน์นรีไม่คิดว่าพิชญ์จะพักที่นี่ เท่าที่รู้มา
ตระกูลเจ้านายเธอมีคฤหาสน์หลังงามราคาหลายสิบล้าน เขาจะเลือกพัก
คอนโดมิเนียมขนาดห้องไม่กี่ตารางเมตรทำไม

"แกจำไม่ได้เหอ ตอนประชุมกับ ผอ. ฝ่ายวิศวกรรม เขานำเสนอ
คอนโดฯ ที่แกอยู่ว่าเป็นทางเลือกใหม่สำหรับเศรษฐกิจเมืองไทย บนตึกหกสิบเจ็ด
ชั้นมีเพนต์เฮลิคอปเตอร์อยู่สามห้อง หูเร็ดระดับไฮเอนด์ ติดท็อปไฟว์คอนโดมิเนียม

หรือเมืองไทยเลยนะ"

พอเหมยลี้พูดแบบนี้พัฒน์นรีก็นั่งคิดตาม ไม่รู้ว่าควรตีใจหรือเสียใจ หากว่าพิชญ์พักอยู่ที่นั่นจริงๆ เพราะนั่นเท่ากับว่าเป็นการเพิ่มโอกาสให้เธอ ได้พบเขามากขึ้น แต่ขณะเดียวกันมันอาจทำให้เธอยิ่งเพ้อหนักมากขึ้นด้วย เช่นกัน

ลำพังแค่เจอบททำงานเธอก็แทบละลายหายไปกับอากาศเพราะความหล่อ ทรमानใจ กลับจากที่ทำงานยังต้องมาเจอกันอีก หัวใจเธอจะทำงานหนัก มากเกินไปหรือเปล่า

แต่จากการแต่งกายของเขาก็คงชวนให้เข้าใจว่าสิ่งที่เหมยลี้คิดนั้นมีความเป็นไปได้ เขาแต่งตัวเหมือนคนอยู่บ้านมากกว่ามาทำงาน เพราะเธอไม่เคยเห็นเจ้านายหลุดมาตรงประธานสุดเนี้ยบเลยสักครั้ง มีหลายครั้ง ด้วยที่เธอแอบคิดว่าเขาสวมชุดสูททุกที่ทุกเวลาแม้กระทั่งเวลานอนหรือเปล่านั้นขนาดงานก็ฟ้าสัมผัสเขายังสวมชุดสูทมาเปิดงานด้วยซ้ำไป

มากไปกว่านั้น ปกติเขามีลูกน้องตามเป็นพรวน แต่นี่กลับปรากฏตัวคนเดียว

"แกคิดว่าเขาพักที่นั่นจริงๆ เหรอ" คำถามนั้นทำให้เกิดความเงิบขึ้นหลายวินาที ก่อนคำตอบเดียวกันจะปรากฏขึ้นในหัวของคนทั้งคู่อย่างไม่ต้องหัดนะ เมื่อมันใจถึงความเป็นไปได้ หัวใจของพัฒน์นรีก็พองโตจนคับอก เธอต้องระงับอาการตื่นเต้นด้วยการล้มตัวลงบนที่นอนแล้วคว้าหมอนมาอุดปากตัวเองไม่ให้เสียงกรี๊ดร้องด้วยความยินดีลืตลอลออกไปหลอกหลอนชาวบ้าน

รู้สึกเหมือนเป็นติงดาราเกาหลีที่ฟลุคเข้ามาเป็นเมตในบ้านเขาอย่างไร ไม่ทราบ

เสียงปลายสายเงิบไปแล้ว พัฒน์นรีไม่ได้สนใจบทสนทนาหลังจากนั้นว่าเพื่อนพูดอะไรเพราะมัวแต่จินตนาการไปไหนต่อไหน ตอนนี้อะไรรู้สึก

เสนอให้ร้าย

18

เสียชีวิตเงินค่าตัวอันคอนโดฯ หายไปแล้ว ขอแค่เดินสวนกันวันละครึ่ง
เราจะยอมนอนตายบนดอกเบี๋ยที่ปักอาศัยไปอีกสามสิบปีโดยไม่ป่นสั๊กคำเลย

บทที่ 2 ผมจำคุณได้

มนุษย์เกิดมาเพื่อพบกับปัญหา คนที่พร้อมเสมอเท่านั้นที่จะสามารถยืนอยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างปกติสุขได้ ต้องเตรียมการ ต้องวางแผน ต้องคำนวณถึงผลกระทบจากการกระทำอยู่เสมอ

ถึงแม้ว่าพิชญ์จะเป็นหนึ่งในมนุษย์ไม่กี่คนที่เตรียมตัวอย่างดีตั้งแต่ต้นยันเข้านอน แต่สุดท้ายเขาก็หลีกเลี่ยงปัญหาไปไม่ได้อยู่ดี

พิชญ์ต้องกุมขมับเมื่อทราบข่าวอุบัติเหตุของวิรัชฐ์และคนขับรถส่วนตัว

เมื่อคืนทั้งคู่ไปดูงานที่ภูเก็ตให้เขา แต่ขากลับสองคนนั้นประสบอุบัติเหตุระหว่างทาง ดูจากรูปการณ์แล้วไม่น่ารอดเสียด้วยซ้ำ นับว่าโชคยังเข้าข้างเพราะคนของเขาแค่บาดเจ็บสาหัส ไซ้! บาดเจ็บสาหัสก็ยิ่งดีกว่าเสียชีวิต

"แม่ค ฉันฝากจัดการเรื่องนี้ให้ทีนะ ดูแลเรื่องคำรักษาพยาบาลและเลือกหมอที่ดีที่สุดให้พวกเขา" พิชญ์พ่นลมหายใจออกมาอย่างหนักอกหลังจากมอบหมายงานให้บอดีการ์ตส่วนตัว

หนุ่มฝรั่งตัวใหญ่รับคำสั่งสั้นๆ ก่อนจัดการโทรบอกลูกน้องด้วยภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ ที่ฟังง่ายขึ้นมากเมื่อเทียบกับสามปีก่อนตอนที่

เขาเพิ่งเข้ามาทำงานให้พิชญ์

"ระหว่างนี้วิรัชฐ์ต้องพักรักษาตัวหลายเดือน เจ้านายควรจะมีเลขา
ใหม่มาช่วยดูแลงานแทนนะครับ"

"เรื่องนั้นฉันก็คิดอยู่เหมือนกัน แต่ช่างเถอะ ไว้ฉันจะจัดการเรื่องนี้เอง"
พิชญ์พยายามตัดความกังวลออกไป ไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่องแบบนี้
ขึ้น เขาคิดเองที่ไว้ใจแค่วิรัชฐ์คนเดียว ไม่ได้มองใครสำรองไว้เลย พอเกิดเรื่อง
ทำให้ต้องมานั่งเครียดอยู่แบบนี้

แต่ใครกันล่ะที่เก่งและไว้ใจได้เหมือนวิรัชฐ์
แม้ศพยกหน้าก่อนที่โทรศัพท์ในมือจะสั่นขึ้นมา เขากดรับสายเมื่อ
เห็นว่าเป็นเบอร์ของลูกน้อง ตอบไปสองสามคำก็รีบวางแล้วรายงานเหตุการณ์
ด้านนอกให้เจ้านายทราบด้วยน้ำเสียงที่เครียดขึ้นเล็กน้อย

"นายครับ คุณแม่ของคุณกำลังจะเข้ามา..."

ผลัวะ!

ไม่ทันพูดจบ ประตูห้องทำงานก็ถูกเปิดออกพร้อมด้วยสีหน้าเป็นกังวล
จนเกือบจะร้องไห้ของพัทตรีอุษา หญิงวัยใกล้หกสิบปีที่ยังมีเค้าความสวย
ชัดเจนเด่นรีเข้ามาถึงตัวชายหนุ่มอย่างรวดเร็ว

"สอง ลูกปลอดภัยดีหรือเปล่า รู้ไหมว่าพ่อกับแม่เป็นห่วงมากแค่ไหน
ตอนเห็นข่าววารถของลูกประสบอุบัติเหตุ โชคดีจริงๆ ที่ลูกแม่ไม่ได้อยู่
ในนั้น ไม่เอาแล้วนะ แม่ไม่ให้อสองเดินทางไปต่างจังหวัดไกลๆ ตอนกลางคืน
อีกแล้ว แม่หัวใจจะวาย"

พัทตรีอุษาลูบไบบนหน้าหล่อเหลาของลูกชายเพื่อให้เห็นใจว่าเขายัง
ปลอดภัยดีอยู่ ขณะที่ภายในใจยังไม่อาจคลายความวิตกกังวลไปได้เลย

"ผมไม่ได้เป็นอะไรครับแม่" พิชญ์ลุกขึ้นยืนประคองมารดาไปนั่งที่
เก้าอี้ ถ้าไม่ตื่นตระหนกก็คงไม่ใช่มารดาเขา ยิ่งถ้าเป็นเรื่องแบบนี้ด้วยแล้ว
ไม่ต้องคิดเลยว่ามารดาจะหายจากความเครียดได้ง่ายๆ ผ่านไปเป็นเดือนก็

คงหยิบเรื่องนี้เอามาพูดไม่เลิก ลูกน้องของเขาก็ต้องพลอยฟ้าพลอยฝนถูก สวดยับไปด้วย

ครั้งก่อนที่เขาป่วยเพราะโหมงานหนัก วิชาญก็ถูกเรียกไปบ่นเป็น ชั่วโมงๆ ถึงความสำคัญของชีวิตเขาจนเลขาฯ หนุ่มเซ็ดขยายตาไปเป็นปีและ ไม่กล้าปล่อยให้เขาป่วยหนักอีกเลย ความรักของมารดานั้นเขาพอจะ เข้าใจได้ แต่เรื่องความคาดหวังที่มากจนล้นก็สร้างความอึดอัดใจให้เขามาก เช่นเดียวกัน

"โชคดีจริงๆ ที่สองไม่ได้นั่งไปกับรถคันนั้นด้วย"

"ไม่มีคำว่าโชคดีกับเรื่องนี้หรอกนะครับแม่ วิชาญยังเจ็บหนักอยู่ โรงพยาบาล"

"แต่ชีวิตลูกสำคัญกว่าคนพวกนั้น"

"แม่ครับ" พิชญ์เรียกมารดาด้วยเสียงที่เข้มขึ้น เขาทราบดีว่าคนเป็นพ่อ เป็นแม่ยอมเห็นชีวิตลูกสำคัญที่สุด แต่เขาไม่ชอบที่ท่านพูดมันออกมาอย่าง หน้าตาเฉย

"เออละๆ แม่ไม่พูดแล้วก็ได้" มือเหยียยนางบนป่าแข็งแกร่งของ ลูกชาย ยิ่งเห็นว่าพิชญ์โตขึ้นมากเท่าไร หัวใจของคนเป็นแม่ก็ยิ่งโหวงมาก เท่านั้น "สองต้องดูแลตัวเองดีๆ นะลูก ถ้าลูกเป็นอะไรไป แม่คง..."

"ผมทราบดีครับว่าผมสำคัญกับทุกคนมากแค่ไหน" เขาพูดโดยไม่มอง หน้ามารดา รู้ดีถึงความสำคัญของตัวเองเพราะใครต่อใครก็พูดย่ำอยู่เสมอ

เขาตายไม่ได้เด็ดขาด

พัชร์อุษาเลิกเข้าชั้นปุตรชายเพราะทราบดีว่ายิ่งพูดก็ยิ่งเป็นการ กวนน้ำให้ขุ่น พิชญ์ไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวายกวนใจ เหมือนกับพฤษักษ์ผู้เป็น พี่ชายและพุ่มน้องชายคนเล็กนั้นแหละ

มีลูกชายสามคน...เหมือนกันแบบที่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นพี่น้องคลาน ตามกันมา

ดังนั้นในเมื่อพบกับลูกชายไม่ได้ก็ต้องจัดการกับลูกน้องนั่นแหละ

"ต่อไปนี้พวกเธอต้องดูแลลูกชายฉันให้ดีๆ ชีวิตของเขาสำคัญที่สุด จำเอาไว้ เพราะถ้าเขาเป็นอะไรไปพวกเธอก็รู้ไว้เลยว่าจากนี้จะไม่ได้อยู่อย่างสบายแน่" พักตร์อุษาบอกกับแม่คด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ

ภายหลังแม่จะตัวใหญ่กว่าแต่รู้ฤทธิ์เดชของหญิงสูงวัยผู้นี้ดี ชายหนุ่มจึงได้แต่น้อมรับด้วยใบหน้าที่ถอดสีไปกว่าครึ่ง

พิชญ์ข่มใจยอมให้มารดาใช้อำนาจกับคนของเขาต่อไปอย่างอดทน เพราะหากไม่เช่นนั้นแล้วเรื่องวันนี้คงไม่จบลงง่ายๆ ถึงอย่างไรคนของเขาก็ทราบดีว่าควรปฏิบัติกับมาตามพักตร์อุษาอย่างไรยามเมื่อเธอโมโหจนเหียวเงียบและเงียบเป็นดีที่สุด

ข่าวเรื่องเลขาฯ คนสนิทประสพอุบัติเหตุพร้อมคนขับรถส่วนตัวเป็นที่ทราบกันดีในบริษัท ทุกคนกล่าวขวัญถึงความเป็นแม่เก่าชีวิตของพิชญ์ เพราะจริงๆ แล้วเขาต้องเดินทางไปด้วยตัวเองในครั้งนี้ แต่กลับมีงานอย่างอื่นเข้ามาแทรกจนต้องเปลี่ยนแผน

พัฒน์รีถึงกับอธิษฐานขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยให้สุดสวาหาจิตใจของเธอรอดปลอดภัยจากอันตราย ถึงขนาดชวนทุกคนไปถวายสังฆทานให้เจ้ากรรมนายเวรของเขา แต่มีวายุถูกแหวะว่า 'เวอร์' อีกตามเคย

หลังจากวันนั้นพัฒน์รีก็ไม่ได้พบพิชญ์โดยบังเอิญอีกเลย คำถามที่ว่าเขาพักที่นั่นจริงหรือไม่จึงยังคงเป็นเรื่องคาใจมาถึงตอนนี้

เธอย้ายเข้าอยู่คอนโดฯ ใหม่ได้ราวหนึ่งสัปดาห์แล้ว ความเป็นอยู่ดีขึ้นเพราะใกล้สถานีรถไฟฟ้า หางอกินก็สะดวกสบาย ใกล้ห้างสรรพสินค้าและโรงพยาบาล ซึ่งอย่างหลังนั้นบิดาของเธอย้ายมาพักอาศัยเพราะต้องมีเพื่อเจ็บป่วยเป็นอะไรขึ้นมาก็จะได้ไปหาหมอทันที่

เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวไม่มีใครดูแล หาที่พักให้มันใกล้โรงพยาบาล

จะได้หาหยูกยารักษาได้ง่าย เข้าใจมั๊ยลูก'

พัฒน์นรีจำคำพูดที่สหัสรัฐพูดกรอกหูทุกวันได้ขึ้นใจ เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของแม่แต่ไม่ใช่ลูกสาวคนเดียวของพ่อ หลังจากแม่เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตอนอายุสิบเอ็ดขวบ พ่อก็แต่งงานใหม่ มีลูกหนึ่งคนเป็นผู้หญิงเหมือนกัน ความสัมพันธ์กับแม่เลี้ยงและน้องต่างมารดาไม่ได้หรือหาว่าแนบแน่นแต่ก็เป็นไปได้ด้วยดี และเธอยังคงได้รับความอบอุ่นจากบิดาเพราะสหัสรัฐยังแสดงความเป็นห่วงเป็นใยเธอในฐานะลูกอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เห็นได้จากแค่การย้ายที่พักใหม่ก็ทำให้ผู้เป็นพ่อห่วงจนเธอแทบจะรายงานสถานการณ์สดให้ฟังทุกวันว่ายังปลอดภัยดี

อันที่จริงเรียกว่าปลอดภัยมากกว่าที่พักเก่าหลายเท่าถึงจะถูก แม่จะแพงหูฉี่แต่เธอก็ได้ส่วนลดตั้งสองแสนพร้อมกับความสะดวกสบายครบครันมากกว่านั่นเธอยังมีโอกาสที่จะได้ร่วมชายคากับผู้ชายในฝันตัวเป็นๆ

ถึงแม้ว่ากระทั่งตอนนี้เธอยังไม่แน่ใจว่าพิชญ์พักที่นั่นจริงๆ หรือเปล่าก็เถอะ

"เราจะไปฉลองขึ้นบ้านใหม่ของแก้มักันวันไหนดีนะ" นลินรัตน์พูดขึ้นมาลอยๆ ในช่วงพักกลางวัน

พัฒน์นรีหมุนเก้าอี้หันมาทางกลุ่มเพื่อนร่วมงานที่กำลังใช้ไม้เสียบลูกชิ้นจิ้มผลไม้เข้าปากคนละคำสองคำ

"ศุภรีนี่ดีไหม เหล้าจากงานเลี้ยงบริษัทครั้งที่แล้วยังเหลือ" พัฒน์นรีเสนอด้วยดวงตาเป็นประกาย เหมยลีรีบวางไม้จิ้มลูกชิ้นแล้วเดินปรี๊ดเข้าไปหา

"ไม่น่าเชื่อเลยนะว่าแกจะงกถึงขนาดเอาเหล้างานเลี้ยงบริษัทกลับบ้านจิตใจแก่ทำด้วยอะไรซะ ถึงกล้าทรยศท่านรองฯ สุดที่รักของแกได้ลงคอ"

"ซู้อั๊ยบ้าง! พุดเสียงดังขนาดนี้ อยากรู้ให้ฉันโดนแหกอกหรือไงซะ ทั้งบริษัทไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียวที่แอบคลังท่านรองฯ นะ" พัฒน์นรีอยากจะ

ยึดผลไม้ปิดปากเพื่อนไปทั้งถุง

การวิวาทกันเล็กๆ นั้นส่งผลให้คนอื่นๆ ในแผนกหันมามองเป็นตาเดียว หัวหน้าจิรวุฒันถึงกับทำหน้าคู่อีกด้วย แต่เพื่อนรักทั้งสองคนเป็นจุดสนใจอยู่ได้ไม่นาน เพราะอยู่ๆ บรรดาบอดีการ์ดส่วนตัวของท่านรองประธานก็วิ่งผ่านหน้าห้องแผนกไปอย่างร้อนรน

ห้องกระจกใสซึ่งถูกออกแบบให้มองเห็นจากทั้งข้างนอกและข้างใน ทำให้พนักงานแผนกพัฒนาธุรกิจเห็นถึงเหตุการณ์อันผิดปกติอย่างชัดเจน และยังไม่ทันที่จะมีใครพูดอะไร กลุ่มชายเหล่านั้นก็กลับออกมาโดยมีร่างสูงที่เปล่งประกายออร่าแม้จะมีสีหน้าเคร่งเครียดเดินนำ

พัฒน์นรีเผลอมองเสี้ยวใบหน้าหล่อเหลาโดยไม่ได้ตั้งใจ จริงๆ แล้วมันคืออาการปกติของเธอยามเมื่อได้พบกับเขา เพราะแรงดึงดูดบางอย่างที่มองไม่เห็นดึงความสนใจของเธอให้หยุดอยู่ที่เขาอย่างทันทีทันใด ราวกับว่าร่างกายของเขาคือแม่เหล็กต่างขั้วกับตัวเธอ

ไม่ใช่สิ! ถ้าเป็นแม่เหล็กคนละขั้วจริงๆ ต่างคนต่างก็ต้องดึงดูดกันและกันสิ นี่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอยืนอยู่ตรงนี้ ไม่รู้แม้กระทั่งว่ายังมีเธอคนนี้อยู่บนโลกใบเดียวกับเขาอีกคน

"แก้ม"

เสียงเรียกแบบกระซอกดังสติสัมปชัญญะของเธอให้กลับมา หญิงสาวหันไปมองคนเรียกโดยอัตโนมัติก็เห็นว่าสีหน้าของเหมยลี่ไม่ค่อยจะสู้ดีนัก พัฒน์นรีสัมผัสได้ว่ามีบางสิ่งเกิดขึ้น เธอหันกลับไปมองทิศทางเดิมก็เห็นว่าพิชัญหยุดยืนอยู่ที่หน้าประตู ด้านหลังของเขาคือกลุ่มบอดีการ์ดที่หน้าตาเคร่งขรึมพอกัน

ลมหายใจขาดห้วงไปทันทีทันใดเมื่อรับรู้ว่ายายตาของเขามองจ้องมาที่เธอ

พัฒน์นรีทำอะไรไม่ถูกจึงรีบประสานมือกันอย่างสุภาพแล้วก้มหน้าลง

ตายละ เธอเปลอมองหน้าเขาจนเขารู้ตัวหรือเปล่า บางทีเขาอาจไม่พอใจ

"คุณจิรวัดมัน"

เขาเรียกหัวหน้าเธอ แต่กลับจ้องหน้าเธอด้วยแวตาท้ายากจะคาดเดา

"ครับ"

"ปัญหาเรื่องเปิดตัวห้างสาขาใหม่ที่ภูเก็ต ผมต้องการให้คุณกับทีมช่วยกันจัดการให้เรียบร้อยก่อนวันพรุ่งนี้ ส่วนที่นัดประชุมบ่ายนี้คงต้องยกเลิกไปก่อน"

"ทราบครับท่านรองฯ ไม่ต้องเป็นห่วง พวกเราจะทำให้ดีที่สุดครับ" หัวหน้าแผนกพัฒนาธุรกิจรับปากอย่างแข็งขัน

หัวข้อสนทนาเพียงไม่กี่ประโยคของคนทั้งคู่ แต่คนในแผนกต่างเข้าใจเป็นอย่างดี เป็นที่ทราบกันดีว่าบริษัทกำลังมีปัญหาเกี่ยวกับการเปิดตัวศูนย์การค้าสาขาใหม่ในจังหวัดภาคใต้ เพราะปัญหานี้เองที่ทำให้บริษัทกับคนขับรถประสบอุบัติเหตุจากการรีบรุดไปดูงาน

พิชญ์พูดอีกไม่กี่ประโยค ทุกคนจึงกล่าวคำสวัสดิ์เป็นการปิดบทสนทนา แต่ร่างสูงกลับยังไม่ยอมออกไป ขณะที่พัฒน์รีกลั้นหายใจจนแทบจะหมดลมอยู่แล้วด้วยความเกร็ง

"คุณ"

เสียงเข้มดังขึ้น พัฒน์รีเพียงแค่อะลือตามอง เพราะไม่แน่ใจว่าพิชญ์กำลังพูดอยู่กับใคร

"คุณนั่นแหละ"

พอสิ้นสุตประโยคนั้นแว่สันหลังหะกัเงยหน้าขึ้นทันที ราวกับว่าพิชญ์ใช้สายตาและน้ำเสียงสะกิดให้เธอรู้ตัวว่าคนที่เขาต้องการจะพูดด้วยคือเธอ

"คะ?"

พิชญ์เดินเข้ามาหยุดตรงหน้าพนักงานสาวที่ดูประหม่าเอาமாகๆ นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะเป็นปฏิกิริยาที่เขาออกจะซาชิน ไม่เข้าใจเลยว่า

ทำไมทุกคนถึงได้ทำเหมือนกันว่าเขาเป็นยักษ์เป็นมาร

"นี่ของคุณหรือเปล่า"

ชายหนุ่มหยิบของบางอย่างในกระเป๋าเสื้อสูทยื่นให้เธอ พัฒน์เริ่มมองของในมือพิชฎด้วยความตกตะลึงพริ้งเพริด เพราะมันเป็นลิปสติกราคาสองพันกว่าบาทที่เธอเพิ่งตัดใจซื้อไปเมื่อต้นเดือน มันคงร่วงหล่นพร้อมกับข้าวของสารพัดของเธอที่หน้าลิฟต์เมื่อวันที่เจอเขา

เธอไม่ตกใจที่ลิปสติกของเธอไปอยู่กับเขา แต่ตกใจที่พิชฎเก็บมาคืนเธอ แสดงว่าเขาจำเธอได้ตั้งแต่แรก

...อย่างนั้นหรือ

เธอซ็อกจนพูดไม่ออก

"ใช่หรือเปล่า" เขาถามย้ำอีกครั้งเมื่อเห็นว่าเธอไม่ตอบ มัวแต่อึ้ง

"ชะ...ชะ...ใช่ค่ะท่านรองฯ"

"ผมเก็บได้ตั้งแต่วันนั้น แต่ลืมไว้ที่รถหลายวันเลยไม่ได้คืนสักที เอาคืนไปสิ"

พัฒน์รีบกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ก่อนยื่นมืออันสั่นเทาไปรับของจากเขา "ขอบคุณค่ะ"

"ถ้าจะให้ดี เจอผมข้างนอกช่วยทักทายบ้างก็ได้นะ ทำเป็นไม่รู้จักกันนะ มันเสียมารยาท"

พัฒน์รีบเบิกตากว้าง ไม่คิดว่าเขาจะพูดออกมาตรงๆ แบบนี้ หญิงสาวรับรู้ได้ว่าหน้าเธอขาดิกไปทั้งแถบ และไม่แน่ใจด้วยว่าจะแสดงสีหน้าออกไปอย่างไรดี

"ขอโทษค่ะ ฉันไม่คิดว่าท่านจะจำได้" เธอก้มศีรษะอย่างขอลุแกโทษ เพราะหากว่าเขาจำเธอได้ การทำเป็นเหมือนไม่รู้จักกันที่เธอทำวันนั้นก็เสียมารยาทจริงๆ

"คุณทำงานที่นี่มาสองปีแล้ว ในขณะที่ผมก็เดินผ่านห้องนี้ทุกวัน

ถ้าจำไม่ได้สิ...ถึงจะเรียกว่าแปลก ผมดูเหมือนคนความจำละเอียดอ่อนขนาดนั้น
เลยหรือไง"

"เปล่า นะคะ ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น"

"แล้วถึงผมจะจำคุณไม่ได้ แต่คุณต้องจำผมได้แน่อยู่แล้วใช่ไหม"

"ขอโทษค่ะ" เธอยกมือไหว้แล้วบอกขอโทษเสียงอ่อย "คือว่า..."

พิชญ์รีบบอกมือบัดไม่ให้เธอพูดต่อ พัฒน์นรีแทบจะกัดลิ้นตัวเอง
ตายไปตรงนั้นเพราะรู้แน่แกใจว่าเธอได้กลายเป็นคนไร้มารยาทในสายตา
ผู้ชายที่เธอชื่นชอบไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

"คุณจิรวัดณ์ ผากเรื่องที่บอกด้วยนะ" พิชญ์เลิกสนใจพนักงาน
ไร้มารยาทแล้วหันไปคุยกับจิรวัดณ์ พูตกันอีกสองสามประโยคเขาก็รีบเดิน
ออกไปพร้อมลูกน้องผู้ติดตาม

พัฒน์นรีพูดอะไรไม่ออกเลยสักคำ เธอผลอกลิ้นลมหายใจโดยไม่รู้ตัว
จนเกือบจะหมดลมหากว่าพิชญ์ไม่เดินออกไปจากตรงนั้นเสียก่อน ขณะที่
ทุกสายตาในแผนกมองมาด้วยความสงสัยใคร่รู้

ใครจะสน ตอนนี้เธอเข้าใจจะตายอยู่แล้ว ป่านนี้พิชญ์จะมองเธอเป็น
คนยังงี้

บทที่ 3 เลขาฯ คนใหม่

เหตุการณ์สั้นๆ ไม่กี่นาทีเมื่อวานสิ้นประสาทเธอได้อย่างรุนแรง ทั้งที่คิดว่าตัวเองไม่เคยอยู่ในสายตาของพิชญ์เลย แต่กลับกลายเป็นว่าที่จริงแล้ว เขารู้จักเธอมาตลอด แม้จะไม่รู้ว่ารู้จักมากแค่ไหนก็ตาม

นั่นเป็นเรื่องที่เธอควรยินดี แต่การสนทนาครั้งแรกระหว่างเธอกับเขาก็เลวร้ายเกินกว่าที่เธอจะมีกำลังใจจะยินดีได้ แค่คิดถึงก็อยากร้องไห้แล้ว

"ท่านรองฯ นี่น่ารักนะ ทั้งที่ดูเหมือนไม่สนใจใคร แต่กลับใส่ใจที่จะเก็บลิปสติกให้แกด้วย" เหมยลี่ดึงพัฒน์นรีให้ออกจากภวังค์ความคิด แต่ดูเหมือนว่าเจ้าตัวจะไม่ยอมหลุดออกมาง่ายๆ

"เป็นอะไร นิ่งหน้าเศร้าเหงาหงอยเป็นสาววัยแรกรุ่นเพิ่งมีรักแรก" นลินรัตน์เห็นอาการของเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องก็เข้ามาสะกิดต่อมความเจ็บอีกแรง

"พีนิดอย่ารู้เลย"

"หืม! แรงนะยะ"

"ขอโทษนะเจ้ ตอนนี้นฉันกำลังอกหัก อยากรออยู่เสียบๆ คนเดียวสักพัก" พัฒน์นรีพูดแล้วก็ซบหน้าลงกับฝ่ามือ

"แล้วใครกันนะที่เคยบอกว่ารักด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่หวังครอบครอง" เหมยลี่ยื่นหน้าเข้ามา "ถ้าไม่หวังจะผิตหวังขนาดนี้ได้ยังไงล่ะ"

พัฒน์นรีเงยหน้าขึ้นมามองคนพูดอย่างแข็งๆ "แหม! ก็มันช่วยไม่ได้นี่นา จิตใจของฉันทันอ่อนไหว ตอนมองเขาไกลๆ ก็คิดว่าหลุมรักนะตั้งตั้งแต่เขาที่ไหนได้ พอเดินเข้าไปใกล้...ดันลึกมิดหัวเลย"

"ไอ้ย! น้ำเน่า"

เหมยลี่ยกบนลินธรัตน์ประสานเสียงกันอย่างพร้อมเพรียงราวกับนัดกัน มาก่อนล่วงหน้า ยั้งดีที่แวววารีกับอินทிரายังมาไม่ถึงที่ทำงาน ไม่เช่นนั้น เธอต้องถูกสายตาสีสาวรวมพลังกันสาปแน่ๆ

พอเห็นสีหน้ากระอักกระอ่วนของเพื่อนร่วมงานแล้ว พัฒน์นรีก็หลุดหัวเราะออกมา

"ช่างเถอะ ทำงานดีกว่า..." พัฒน์นรีขยับตัวนั่งตรงคล้ายอยาก จะจับบทสนทนา แต่ไม่ทันได้วางมือลงบนแป้นพิมพ์ นลินธรัตน์ก็พุ่งตัวเข้ามา จ้องหน้า

"นี่! ลิปสติกแท่งนั้นนะ แกลงเอาไปบูชาบ่นหิ้งแล้วสินะ"

"บ้า ใครจะไปทำอะไรแบบนั้นกันเล่า" พัฒน์นรีกลอกตาให้สายตาคับผิตของอีกฝ่ายก่อนจะยอมบอกความจริง "แค่เก็บไว้ได้หมอน เอาไว้ดมทุกคืนก่อนนอนอะ"

"หืม เอาไว้ดมเนี่ยนะ" นลินธรัตน์ทำหน้าที่เหลือเชื่อ

"ใช่! แปลกหรือไง"

"มาก โรคจิต" คราวนี้เหมยลี่ยเป็นคนตอบ

บทสนทนาดังที่ยืดเยื้อต่อไปอีกหากหัวหน้าจิรวุฒิไม่ทำให้่วงแตก ด้วยการขยับลุกจากเก้าอี้พร้อมประกาศด้วยน้ำเสียงเข้มงวด

"ถึงเวลาประชุมแล้ว อย่ามัวจับกลุ่มนินทาคนอื่นอยู่เลย มันไร้สาระ"

พูดจบก็เดินจ้ำอ้าวออกจากห้องไปทันที พัฒน์นรีกับคนอื่นๆ

มองตามจนวนร่างนั้นหายลับไปทางมุมตึก จีรวัดน์เป็นหนุ่มวัยสามสิบปลายๆ ที่ยังโสดสนิท เขาทุ่มเททำงานจนไม่มีความสนใจให้เรื่องอื่นเลย ใครๆ ต่างก็ทราบดีว่าชายหนุ่มวาดหวังไว้ว่าสักวันจะได้เลื่อนขั้นเป็นผู้อำนวยการฝ่าย ซึ่งนั่นก็มีความเป็นไปได้สูงทีเดียว อายุเท่านี้นับว่าอนาคตยังอีกยาวไกล แต่นั่นแหละ ความมุ่งมั่นอันมากล้นของหัวหน้าแผนกย่อมนำมาซึ่งความอึดอัดของลูกน้อง หลายคนจึงแอบหมั่นไส้ตามนิสัยมนุษย์ผู้รักอิสระที่ไม่ชอบการถูกบังคับให้ทำนั่นทำนี่ เว้นก็แต่อินทรีทราที่ยังจีรวัดน์เข้มงวดมากเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเท่มากขึ้นในสายตาเธอ

พัฒน์นรีเข้าใจในข้อนี้ดี เพราะเธอก็มีอาการแบบเดียวกันเมื่อเห็นท่าที่เครื่องขริมของพิชญ์

ไม่เอาแล้ว

พัฒน์นรีสะบัดศีรษะไล่ความคิดออกจากหัว เธอควรเลิกคิดถึงเขาสักที

การประชุมยืดเยื้อมาจนถึงเวลาพักรับประทานอาหารกลางวัน พัฒน์นรีอ่านวาระการประชุมในไอแพดอีกรอบเพื่อทบทวนเนื้อหา แม้ว่ามีริษัทจะเป็นห้างสรรพสินค้าอันดับหนึ่งของเมืองไทยชนิดที่อันดับสองตามหลังห่างอยู่หลายขุม กระนั้นแผนกพัฒนาธุรกิจก็ยังคงสำคัญมากอยู่ดี

'เพราะการย้ายอยู่กับที่เท่ากับตาย'

นั่นเป็นประโยคแรกที่ทำให้เธอตกหลุมรักรองประธานบริษัทผู้สูงส่ง ใครต่างก็มองว่าเธอโโรคจิต 'ไม่ก็เป็นพวกมาไซคิสต์ที่ได้ตกหลุมรักผู้ชายด้วยคำพูดที่น่ากลัวแบบนี้'

เพราะคำพูดนั้นไม่ต่างจากคำพูดของแม่ทัพยามนำกองทัพออกสู้กับข้าศึก เพราะอะไรนะหรือ สู้ก็ตายไม่สู้ก็ตายอย่างไรละ คนที่ยอมอุทิศตัวเพื่อบริษัทอย่างพิชญ์คาดหวังเห็นจะมีแค่วิษณุ ซึ่งตอนนี้ยังไม่ตาย...แต่

บาดเจ็บสาหัส

ถึงจะเป็นเช่นนั้นพัฒน์นรีก็ไม่เคยคิดว่าพิษภัยน่ากลัวเลย เพราะหาก
เจ้านายเป็นเขา เธอก็จะยอมตายถวายชีวิตให้เหมือนกัน

คิดบ้างอะไรอีกแล้วเนี่ย

ขณะที่กำลังเพื่อผันไปหลุดโลก ร่างระหงของหญิงสาวผู้หนึ่งก็เดิน
ผ่านหน้าเธอไปพร้อมตรึงสายตาเธอไว้ได้ในทันที ใบหน้าสวยหวานอย่าง
สาวไทย ผิวขาวนวล ร่างกลมกลิ้งสมส่วน ผมยาวถึงกลางหลังตัดเป็นลอน
หลวมๆ ออรั่วเจิดจรัสแสงตา

"นั่นมันคุณพริ้มเพราณี" นลินรัตน์ผู้รู้ทุกสรรพสิ่งบนโลกกล่าวทำลาย
ความสงสัยของคนอื่นๆ

พัฒน์นรีแทบจะทำไอแพตร่วงจากมือเสียให้ได้

"คู่มั่นปรากฏตัวแบบนี้ สงสัยข่าวลือที่ว่าจะเป็นจริง"

เมื่อความตกตะลึงจางหายไป พัฒน์นรีก็คลี่ยิ้มออกมา คู่มั่นของ
ท่านรองฯ สวยเหมาะสมมากจริงๆ แบบนี้ค่อยเสียใจน้อยหน่อย

เพราะมีผู้หญิงระดับนั้นอยู่บนโลก เธอถึงต้องพลัดพรากจากพิษภัย
แบบนี้

เหล่าที่เหลื่อจากงานเลี้ยงเมื่อกลางปีถูกเปิดในคืนก่อนวันหยุด
สุดสัปดาห์

งานเลี้ยงฉลองขึ้นบ้านใหม่ในแบบของแก๊งป่าข้างบ้านแห่งแผนก
พัฒนาธุรกิจก็ไม่ต่างอะไรกับการเปิดวงสนทนาเรื่องชาวบ้านอย่างยิ่งใหญ่
อลังการ

หลังจากเม้าท์จนไกลไปเรื่องชาวบ้าน เลยไปถึงเรื่องหมาแมวแถว
ออฟฟิศจนไม่มีเรื่องอะไรจะคุยแล้ว ทุกคนก็วกกลับมาที่เรื่องของสาวงาม
ซึ่งปรากฏตัวเมื่อวันก่อน

"ตระกูลบัณฑิตานี้ไม่ธรรมดานะ เขาว่่ากันว่าต้นตระกูลนี้มีเชื้อสายมาจากไนรั้วไนวัง เป็นผู้ลากมากดี ตอนแรกฉันก็นึกภาพไม่ออกหรือกว่าไอ้ผู้ลากมากดีนั้นมันเป็นยังไง จนกระทั่งได้เจอคุณพริ้มเพราวันนั้น แกเอ๊ย! เหมือนหลุดออกมาจากละครเรื่องปริศนาอะไรเทือกนั้น" นลินรัตน์ยังคงครองอัตร่าส่วนการพูดมากที่สุดเหมือนเดิม และทุกคนก็ยินยอมให้เธอพูด เพราะเจ้าหล่อนมีความสามารถในการบรรยายได้อย่างออกรสออกชาติ

"จริง สวยมากด้วย ถ้าบอกว่าเป็นดาราก็เชื่อ" อินทிரาสเสริม แต่มิวายหันมามองเอฟซีท่านรองฯ อย่างพทมน์นรี อีกฝ่ายคงเริ่มกรึมๆ จึงยิ้มใส่เพื่อนตาหวานฉ่ำ

"มองฉันทำไม"

"ก็อยากรู้ว่าคนบางคนที่แอบชอบเขาแบบไม่หวังครอบครองจะมีเงาธิษยาในดวงตาหรือเปล่า"

"แล้วมีมัย" พทมน์นรีถลิ่งตาให้อินทிரามองชัดๆ

"ไม่เห็นมี"

"ก็ใช่ใจ ในบริษัทของเรามีผู้หญิงตั้งหลายคนทีลั้งท่านรองฯ ขณะเดียวกันฉันก็เชื่อว่าไม่มีใครสักคนกล้าคิดว่าสักวันตัวเองจะโชคดีได้เป็นภรรยาของเขา คนระดับเขาก็ต้องคบกับคนระดับเดียวกันสิ อย่างคุณพริ้มเพราวันนั้นเรียกว่าโคตรเหมาะสมเลย" พทมน์นรีทิ้งตัวพิงพนักเก้าอี้ มองเพดานว่างเปล่าด้วยแวตารั้ความหมายไต "มันก็น่าอิจฉาจริงๆ นั่นแหละ"

อีกสี่สาวพยักหน้าเห็นด้วยกับที่พทมน์นรีพูด หลังจากนั้นทุกคนก็เหมือนตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง

"ผู้หญิงธรรมดาไม่มีสิทธิ์เลยหรือไง" เหมยลี่พูดไปเรื่อยเปื่อย บ่งบอกว่่าที่ตี๋มไปเริ่มออกฤทธิ์แล้ว

"ก็เพราะว่าผู้หญิงธรรมดาไม่ธรรมดาไปเิงยะ" พี่คนโตแสดงความคิดเห็นน้ำเสียงซักจะรวนพั่งตุ้อแ้แต่มีที่ "ดูไม่มีความพยายาม"

"ก็มันง่ายกว่านี่" พัฒน์นรีพูดออกมาบ้าง เพราะเธอมีส่วนกับเรื่องนี้มากที่สุดในฐานะคนหลงรักผู้ชายไม่ธรรมดา "เกิดมาเป็นเด็กธรรมดา พอโตมาก็ได้เป็นผู้หญิงธรรมดาเลย ไม่ต้องพยายามอะไร"

"ใช่! อย่างคุณพริ้มเพราะมันต้องลำบากแน่ เพราะไม่มีอะไรในตัวเธอที่ธรรมดาเลย" เหมยลีเสริม

"นั่นแหละที่ฉันจะบอก" แวววารีย์ยกแก้วขึ้นดื่มอีกใหญ่ แต่ไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นโทรศัพท์ของหล่อนก็แผดเสียงขึ้น ทุกคนต่างรู้ว่าเสียงเรียกเข้าอันน่ารำคาญนี้มีแค่คนเดียวที่โทรมา

"ผู้พี่โทรมา" แวววารีย์ก็หัวหนึ่งที

พัฒน์นรีกลอกตามองแวววารีย์แล้วกลับมาถอนหายใจกับตัวเอง

บางที่เราควรทบทวนเรื่องมีสามีบ้างได้แล้วกระมัง คงจะดีถ้าหากว่าโลกนี้มีผู้ชายอย่างพิชญ์สองคน แต่ขอเป็นพิชญ์อีกคนที่ธรรมดากว่าเขาคนนี้ให้มีหวังมากพอที่จะเอื้อมไปถึง

"แก้ม หัวหน้าเรียกให้ไปพบที่ห้องประชุม mr2"

พัฒน์นรีเงยหน้าขึ้นมองผู้ส่งสารเหมือนไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ได้ยินคืออะไร "ว่าไงนะ"

"หัวหน้าเรียกไปพบที่ห้องประชุม mr2" หญิงสาวย้ำอีกครั้ง หัวคิ้วเคลื่อนไหวขนกันเพราะมั่นใจว่าตัวเองพูดชัดแล้ว แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายก็ยังไม่เข้าใจอยู่ที่ "หัวหน้าจิรวัดมันไงละ เรียกให้ไปพบ เตี่ยวันนี้เลยนะ"

พูดแค่นั้นเธอก็เดินกลับไปนั่งโต๊ะ พัฒน์นรีมองตามอย่างงง จิรวัดมันไม่เคยเรียกใครไปพบเป็นการส่วนตัวแบบนั้น เว้นแต่ว่าบุคคลผู้นั้นไปทำอะไรผิดมา

ซึ่งพัฒน์นรีมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิด เธอไม่เคยมาสาย แต่งกายเรียบร้อย งานก็เสร็จตรงเวลา

จะมีก็แต่เรื่องเดียวที่เป็นเหมือนชนกติดหลัง นั่นคือการคลั่งพิชฌุ เหมือนคนบ้า แต่ก็แค่บางครั้งเท่านั้น ไม่ได้ออกนอกหน้านอกตาจนน่าเกลียด เสียหน่อย

มัวแต่คิดไปเองก็ไม่มีประโยชน์

พัฒน์รีลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปยังห้องประชุม mr2 เธอเคาะประตูแล้ว เปิดเข้าไปทันทีโดยไม่คาดคิดว่าภาพที่เห็นจะทำให้เธอช็อกจนหน้าซีด หงิมงสาวรีบขยับขาถอยหลังโดยอัตโนมัติแล้วชะโงกมองเลขห้องอีกครั้งว่า ตนเข้าห้องผิดหรือเปล่า

"จะไปไหนคุณแก้ม รีบเข้ามาสิครับ" จิรวัดน์เรียกอย่างร้อนรนพลาง มองคนที่นั่งหัวโต๊ะด้วยความเกรงใจ

พัฒน์รีได้ยินเสียงเรียกกอดปรกกับเห็นแล้วว่าตัวเลขไม่ผิดแน่จึงค่อยๆ ก้าวกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง เมื่อปิดประตูอย่างแผ่วเบาเรียบร้อยแล้วจึง หันกลับมายกมือไหว้ทุกคนในที่นั้น ด้วยความที่ไม่ได้เตรียมใจมาก่อนว่าจะ ต้องพบกับคนมากมายขนาดนี้เธอก็ออกอาการประหม่า ร้ายไปกว่านั้น หัวใจเธอยังร่วงหายไปเมื่อเห็นว่าคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะเป็นใคร

พิชฌุมีสีหน้าเรียบเฉยดังปกติ เขาเหลือบตามองคนที่เพิ่งมาถึงเพียง ครู่เดียว พัฒน์รีเห็นแค่สายตาของเขาเคลื่อนจากเธอไปยังจิรวัดน์ นอกจาก นั้นก็ไม่มีอะไรขยับเขยื้อนเลย แม้แต่กระดาดบนโต๊ะก็ไม่กระดิกสักนิดเดียว

"คนนี่เองหรือ หัวหน้าจิรวัดน์"

แม้ว่าเขาไม่ได้มองเธอ แต่พัฒน์รีก็รับรู้ได้ถึงน้ำเสียงที่เจือไปด้วย ความผิดหวังเล็กๆ แต่เพราะว่ายังไม่เข้าใจอะไรมากพอ เธอจึงได้แต่ทำหน้าง ปล่อยให้จิรวัดน์ตอบคำถาม

ในระหว่างที่จิรวัดน์พยายามจะอธิบาย พัฒน์รีก็มีโอกาสได้สังเกต ว่านอกจากพิชฌุ กรรมการสี่ฝ่าย หัวหน้าฝ่ายบุคคล และจิรวัดน์แล้ว ยังมีคนอื่นที่เธอไม่ค่อยคุ้นหน้านั่งอยู่ด้วยอีกหกคน หนึ่งในคนเป็นหญิง

อีกห้าคนเป็นชาย แต่ละคนอายุไม่น่าจะเกินสามสิบห้าปีโดยประมาณ

"ที่แผนกพัฒนาธุรกิจก็มีพัฒน์นรีนี่แหละครับเหมาะสมที่สุด ท่านรองฯ ลองสัมภาษณ์เธอดูก่อนเถอะครับ"

พัฒน์นรีหันมามองจิรวัดน์เมื่อได้ยินชื่อตัวเอง เขาบอกว่าเธอ 'เหมาะสม' หมายถึงอะไรกันแน่

พิชญ์พยักหน้าแล้วกวาดตามองทุกคน

"ได้... ั้งเริ่มเลย"

หลังจากงไปแปดตลบ ห้านาทีต่อมาพัฒน์นรีถึงได้เข้าใจว่าตัวเองถูกเรียกตัวมาด้วยเรื่องอะไร

เนื่องจากวิรัชฐ์ เลขาฯ ของพิชญ์เจ็บหนักจากอุบัติเหตุครั้งนั้น และต้องใช้เวลารักษาตัวหลายเดือนเพราะขาหักเป็นสองท่อน พิชญ์จึงมีความจำเป็นต้องหาเลขาฯ ใหม่อย่างเร่งด่วน แต่การรับเลขาฯ ใหม่สำหรับรองประธานบริษัทไม่ใช่เรื่องง่าย และพิชญ์ก็ไม่สะดวกที่จะต้องสอนงานเลขาฯ ใหม่ทั้งหมด

เมื่อนำหลายเหตุผลรวมกัน ทำให้คณะกรรมการเสนอว่าให้เฟ้นหาคนในบริษัทที่มีความสามารถพอที่จะเป็นเลขาฯ ของพิชญ์ได้

แล้วเธอนะหรือที่จิรวัดน์คิดว่าสามารถเป็นเลขาฯ ของพิชญ์ได้

หึ! ไม่เอาด้วยหรอก

พอได้รู้พัฒน์นรีก็แทบเผ่นแน่บออกจากห้องไปเสียตอนนั้น เธอปลื้มท่านรองฯ มากจริงๆ แต่ไม่ได้ปรารถนาจะได้เป็นเลขาฯ ของเขา เพราะเธอจะทำงานได้อย่างมีศักยภาพและเต็มความสามารถก็ต่อเมื่ออยู่ในที่ที่รู้สึกถึงความปลอดภัย ซึ่งก็เห็นอยู่ว่ากับพิชญ์นั้นไม่ใช่

เขาเป็นบุคคลอันตรายมากที่สุด ไม่ใช่กับร่างกาย แต่เป็นกับหัวใจตั้งนั้นแล้ว... เธอขอปลื้มเขาอยู่ห่างๆ ในมุมของตัวเองดีกว่า

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่พัฒน์นรีก็ไม่สามารถเลี่ยงบททดสอบในวันนี้ได้ เพราะตอนนี้เธอยังคงนั่งเผชิญหน้าอยู่กับพิชญ์และกรรมการการคัดเลือก โดยที่ไม่สามารถปฏิเสธอะไรได้เลย

"คุณช่วยอธิบายเกี่ยวกับคำว่า 'Investment' ให้ผมฟังหน่อยได้มั๊ย" พิชญ์ถามคำถามแรกกับพนักงานชายที่นั่งด้านซ้ายมือสุด สวรรค์! นั่นคือคำถามสัมภาษณ์หรือว่าข้อสอบปากเปล่าวิชาการเงินและการลงทุนกันแน่ พัฒน์นรีรู้สึกเหมือนนั่งเผชิญหน้ากับอาจารย์ตอนเรียนปริญญาตรีอย่างไรอย่างนั้น เพียงแต่ความกดดันครั้งนี้มหาศาลกว่ามาก ด้วยบุคลิกที่ดูเหนือกว่าในทุกด้านของเขา ต่อให้เธอรู้อคำตอบก็คงกดดันเกินกว่าจะพูดออกไปได้

"เอ่อ อินเวส...อะไรนะครับ"

พิชญ์หรีตาลงอย่างไม่สบอารมณ์ ทั้งห้องเงียบสนิท

"กฤตตณัย คือชื่อของคุณใช่มั๊ย" พิชญ์ประสานมือทั้งสองข้างเข้าด้วยกันแล้ววางลงบนโต๊ะ สายตาคมพุ่งตรงไปยังคู่สนทนา "ผมจำชื่อของคุณได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่คุณแนะนำตัว...เพราะผมตั้งใจฟัง ดังนั้นการที่คุณไม่เข้าใจคำถามของผมนั้นมีเหตุผลอยู่สองอย่าง คือคุณไม่ได้ตั้งใจฟังคำถาม หรือไม่...ก็อาจเป็นเพราะภาษาอังกฤษของคุณไม่แข็งแรง"

กฤตตณัยหน้าซีดไปทันที เหงื่อแตกพลั้กทั้งที่แอร์เย็นฉ่ำ

"เอ่อ...คือว่า..."

"ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุผลอะไร คุณก็ไม่ผ่านครับ ขอโทษด้วย"

การตัดสินใจเริ่มต้นและจบลงอย่างรวดเร็ว ไม่รู้เพราะอะไรเธอถึงได้รู้สึกว่าคุณที่เพิ่งตกสัมภาษณ์มีสีหน้าเหมือนโล่งใจ

ไม่ใช่แค่เธอสินะที่ไม่อยากเป็นเลขาฯ ของเขา

"เออละ พวกคุณที่เหลือ ผมไม่อยากจะเสียเวลานะ คุณรู้มั๊ยว่าการเป็นเลขาฯ ของผมมันสำคัญมากแค่ไหน แน่่อนว่าคุณจะต้องเหนื่อยมาก เลิกงานไม่เป็นเวลา มีปัญหาจุกจิกให้แก้ไขไม่เว้นแต่ละวัน แต่ขณะเดียวกัน

งานนี้ก็ให้ค่าตอบแทนสูงมาก อาจจะสามหรือสี่เท่าของเงินเดือนพวกคุณ
เลยด้วยซ้ำ แน่แน่นอนว่าโอกาสแบบนี้ไม่ได้ตกอยู่ในมือใครง่าย ๆ คนฉลาด
เท่านั้นที่รู้ว่าควรทำอะไร เพราะโอกาสไม่ได้มีมาบ่อย ๆ"

พอพิชัญกล่าวเช่นนั้น พัฒน์นรีก็เริ่มคำนวณตัวเลขในใจ ยอดที่ได้
ทำให้หญิงสาวตาโต คนอื่นๆ ก็คงมีความรู้สึกไม่ต่างจากเธอ

"คราวนี้ทุกคนพอจะแสดงศักยภาพให้ผมเห็นได้หรือยัง"

แม้เขาจะพูดเช่นนั้น แต่สถานการณ์ที่กดดันกลับทำให้ทุกคนได้แต่
เงิบกริบ สมอ่งที่บรรจข้อมูลต่างๆ โลงไปทั้งหัว

พัฒน์นรีคิดอะไรไม่ออก กอปรกับใจไม่ได้อยากเป็นเลขานุการของเขา
ทำให้เธอเอาแต่เงิบ ต่อให้เงินมากมายขนาดไหน เธอก็ไม่สามารถทำงาน
ที่อาจจะทำให้อายุสั้นลงทุกวันได้

แต่ขณะที่กำลังขมอาการสติเตลิดของตัวเองอยู่นั้น สายตาเธอก็
เหลือบไปมองรองประธานหนุ่มโดยไม่ได้ตั้งใจ ทำให้เห็นถึงความผิดหวังที่
ฉายชัดในดวงตาของเขา

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืนพร้อมบอกกับกรรมการผู้คัดเลือก

"หากันใหม่มา ผมจะสัมภาษณ์ตอนบ่าย"

พิชัญหมุนตัวเตรียมเดินออกจากห้อง พัฒน์นรีใจเต้นรัวแรงด้วย
ความรู้สึกประหลาด เหมือนมีหินหนักอึ้งถ่วงขาขณะที่เธอกำลังจะจมน้ำ
ทางเดียวที่จะทำให้รอดตายคือการถีบตัวเองขึ้นมาหายใจให้ทันเวลา

"ฉันขอตอบคำถามค่ะ" เธอลุกขึ้นยืน ความประหม่าหายไปหมดสิ้น
แม้ว่าคนที่มิอทิพลต่อความรู้สึกที่สุดจะหันกลับมามองเธอด้วยแวตาคา
คล้ายจะسابให้ป็นหิน "Investment คือการลงทุน การลงทุนก็คือการจ่าย
เงินเพื่อซื้อสินทรัพย์ โดยหวังว่าสินทรัพย์นั้นจะมีมูลค่าสูงขึ้น หรือเพื่อให้
นำมาซึ่งรายได้ของผู้ถือครองทรัพย์นั้น"

ทั้งห้องยังเงิบกริบเช่นเดิม แต่สายตานั้นลึบคู่มองพัฒน์นรีคล้ายกับ

ลุ่นและเอาใจช่วยไปพร้อมกัน

"คุณอธิบายความหมายได้ดี" พิชญ์ยิ้มน้อยๆ ในแบบฉบับของเขา เป็นการยิ้มที่ไม่สามารถคาดเดาความรู้สึกที่แท้จริงได้ ไม่แน่ใจว่าเขาฟังพอใจหรือไม่กันแน่ "ฉันถามคุณหน่อยว่าเราจะสามารถลงทุนได้อย่างไรหากว่าเราไม่มีเงินออมแม้สักบาทเดียว"

"โลกของเศรษฐกิจถึงได้มีสถาบันการเงินเกิดขึ้นยังงัยคะ" อยู่ๆ สมองของเธอก็ปราดเปรื่องขึ้นมาเสียตื้อๆ

พิชญ์ฟังด้วยความทึ่งที่หญิงสาวตรงหน้าให้คำตอบที่ตรงกับใจเขาอย่างยิ่ง แต่ก็ยังอยากลองถามต่อไปอีก

"ผมไม่เข้าใจ"

"ฉันทราบค่ะว่าท่านรองฯ เข้าใจ เพียงแต่อยากให้ฉันพูดมันออกมาเท่านั้น" นอกจากสมองจะลื่นเหมือนอินเทอร์เน็ตห่าจี้เชื่อมต่อกับสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ล่าสุด ความกล้าของเธอก็มากขึ้นจนเหลือเชื่ออีกด้วย เธอยิ้มให้กับชายในฝันก่อนจะอธิบายต่อ "ในโลกของเศรษฐกิจนั้นนักออมเงินกับนักลงทุนแทบจะติดต่อกันโดยตรงไม่ได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีสถาบันการเงินเป็นตัวกลางที่จะช่วยระดมทุนเพื่อจัดสรรให้นักลงทุนต่อไป ต่อให้คุณไม่มีเงินสักบาทเดียว แต่คุณมีแผนธุรกิจที่ดี นำเชื่อถือว่าจะสร้างกำไรให้ได้ สถาบันการเงินก็จะเป็นที่พึ่งของคุณได้เช่นกัน อ้อ! ถ้าหากท่านรองฯ อยากจะให้ฉันอธิบายการเขียนแผนธุรกิจ ดิฉันรบกวนเชื่อมต่อไอแพดขึ้นจอตรงนี้ได้มั๊ยคะ จะได้เห็นภาพชัดเจนไปเลย"

พิชญ์ไม่ตอบในทันที เพียงแต่เลื่อนเก้าอี้ตัวเดิมเมื่อครู่แล้วนั่งลง

"ผมพร้อมจะฟังแผนธุรกิจของคุณแล้ว... ตอนนี้อยู่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)